

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/5/2015
Identifikačné číslo spisu:	8112233979
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8112233979.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa FINIMO a. s., so sídlom Mlynské Nivy 54, Bratislava, IČO: 31 384 277, zastúpeného JUDr. Zuzanou Majcherovou, advokátkou, so sídlom Mlynské Nivy 54, Bratislava, proti odporcovi SANTÉ, spol. s r. o., so sídlom Čapajevova 23, Prešov, IČO: 31 727 921, zastúpenému JUDr. Lýdiou Farbakyovou, advokátkou, so sídlom Floriánova 12, Prešov, o zaplatenie sumy 3 207,93 eur s príslušenstvom, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/27/2014-79 z 26. augusta 2014, takto

rozhodol:

Dovolanie navrhovateľa o d m i e t a.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy dovolacieho konania v sume 155,05 eur na účet jeho právnej zástupkyne.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením č. k. 19Cb/104/2013-49 z 21. februára 2014 zamietol návrh navrhovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania na strane navrhovateľa z 8. januára 2014. V odôvodnení uznesenia poukázal na ustanovenie § 109 Exekučného poriadku, ktoré upravuje tzv. poddĺžnicu žalobu ako osobitný typ žaloby, upravujúcej právny vzťah, ktorý oprávnenému dovoľuje, aby vo vlastnom mene uplatňoval právo povinného, vyplývajúce z hmotnoprávneho vzťahu povinného k jeho dlžníkovi. Zdôraznil, že ide len o procesné oprávnenie uspokojiť sa z pohľadávky povinného voči jeho dlžníkovi a že prechod aktívnej formálnej legitímácie pri poddĺžnickej žalobe nie je vyslovený v žiadnom ustanovení zákona. Okresný súd nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že zastavením exekučného konania na základe návrhu oprávneného navrhovateľ stratil aktívnu legitímáciu v konaní o poddĺžnickej žalobe a že sa ex lege v celom rozsahu obnovila aktívna legitímácia povinného (INFORAMA a.s.). Keďže zastavenie exekučného konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava II (uznesením č. k. 0Er/2476/2011 zo 14. novembra 2013) nepovažoval za takú právnu skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod, resp. prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná v zmysle ust. § 92 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“), návrh navrhovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania na strane navrhovateľa zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 3Cob/27/2014-79 z 26. augusta 2014 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že napadnuté uznesenie preskúmal v zmysle ust. § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Poukázal na ust. § 109 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak dlžník povinného nevyplatí oprávnenému alebo exekútorovi, ak sa na tom oprávnený s exekútorom písomne dohodol, pohľadávku bezodkladne po tom, keď sa mu doručil exekučný príkaz alebo keď sa stala pohľadávka splatnou, môže sa oprávnený domáhať vo vlastnom mene od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky, nesmie však s dlžníkom povinného, ak ide o túto pohľadávku, uzavrieť na úkor povinného zmier, ani odpustiť jej zaplatenie. Dlžník povinného si v takomto prípade nemôže započítať ani svoju vlastnú pohľadávku, ktorú má voči oprávnenému. Ak oprávnený neuplatní včas na súde pohľadávku povinného voči dlžníkovi povinného alebo ak neoznámí povinnému, že ju uplatňuje, zodpovedá povinnému za škodu, ktorá by mu tým prípadne vznikla. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že exekučný príkaz je len procesný úkon exekútora, ktorým sa začína vlastné vykonávanie exekúcie a ktorým sa prikazuje dlžníkovi povinného, aby vyplatil pohľadávku povinného oprávnenému. Až na jeho základe v zmysle ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený získava aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného, čím získava aktívnu legitimáciu na podanie takejto žaloby, ktorá zaniká zastavením exekučného konania. To však neznamená, že dochádza k situácii, akú upravuje ust. § 92 ods. 2 a ods. 3 O. s. p., teda, že dochádza k prevodu alebo prechodu práv na povinného (INFORAMA a. s.). V konaní, ktoré začalo podľa ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku, ide o poddlžnícku žalobu v rámci exekučného konania oprávneného (FINIMO a.s.) proti povinnému (INFORAMA a.s.), pričom v rámci takejto poddlžníckej žaloby sa nemôže stať navrhovateľom povinný, pretože tým by sa poprel zmysel poddlžníckej žaloby, prostredníctvom ktorej oprávnený sa vo vlastnom mene domáha od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky. Oprávnenie domáhať sa vo vlastnom mene od dlžníka povinného vyplatenia pohľadávky navrhovateľ získal na základe osobitného procesného oprávnenia v zmysle ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku. Túto pohľadávku nezískal prevodom a ani prechodom, preto stratou tohto procesného oprávnenia nedochádza ani k prevodu alebo prechodu tejto pohľadávky na povinného. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

Uznesením č. k. 3Cob/27/2014-82 z 11. septembra 2014 odvolací súd pripustil dovolanie proti svojmu uzneseniu č. k. 3Cob/27/2014 z 26. augusta 2014 s poukazom na ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a konštatujúc, že v rozhodnutí č. k. 3Cob/27/2014-79 z 26. augusta 2014 odvolací súd riešil otázku prípustnosti zmeny účastníka v konaní o poddlžníckej žalobe, v ktorom by namiesto navrhovateľa - oprávneného do takéhoto konania vstúpil jeho povinný. Odvolací súd dospel k názoru, že v konaní o poddlžníckej žalobe takáto zmena účastníka nie je možná z dôvodov, ktoré vysvetlil v uznesení z 26. augusta 2014.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu č. k. 3Cob/27/2014-79 z 26. augusta 2014 podal navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 2. novembra 2014 dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p. v znení platnom a účinnom do 31.12.2014 s poukazom na uznesenie odvolacieho súdu č. k. 3Cob/27/2014-82, ktorým odvolací súd pripustil proti napadnutému uzneseniu dovolanie. Ako dovolacie dôvody uviedol, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a je nedostatočne odôvodnené.

Dovolateľ namietal, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí zaoberali len prvou vetou ustanovenia § 109 ods. 1 Exekučného poriadku, avšak nezaoberali sa ďalšími ustanoveniami Exekučného poriadku (§ 109 ods. 2, resp. § 105 až § 110) a ani ustanoveniami Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 5Obo/22/2008 a ani s rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove z 1. augusta 2014 sp. zn. Cob/32/2014, sp. zn. 7Cob/27/2014, sp. zn. 1Cob/27/2014, sp. zn. 2Cob/27/2014, sp. zn. 1Cob/28/2014 a sp. zn. 1Cob/25/2014, ktorými

Krajský súd v Prešove (ako súd odvolací) zmenil uznesenia súdu prvého stupňa tak, že pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho navrhovateľa FINIMO a.s. vstúpila ako navrhovateľ spoločnosť INFORAMA a.s. z dôvodu, že právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Bratislava II. č. k. 0Er/2476/2011, Ex 6592/1011 zo 14. novembra 2013 o zastavení exekučného konania v exekučnej veci oprávneného FINIMO a.s., Bratislava proti povinnému INFORAMA a.s., Bratislava, zanikla priamo zo zákona aktívna procesná legitimácia navrhovateľa FINIMO a.s., Bratislava, pričom zároveň túto procesnú aktívnu legitimáciu nadobudol pôvodný veriteľ (a následne povinný v exekučnom konaní) INFORAMA a. s., Bratislava.

Podľa názoru dovolateľa, konštatovanie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, že doručením exekučného príkazu nedochádza k žiadnemu prevodu alebo prechodu práv na oprávneného, je v rozpore s ust. § 108 Exekučného poriadku. V prípade právoplatného zastavenia exekúcie oprávnený stráca právo na vyplatenie pohľadávky podľa exekučného príkazu a právo na zaplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného prechádza späť na povinného. Skončením exekúcie zanikli účinky príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu a týmto dňom vstúpila INFORAMA a. s. opätovne do všetkých práv a povinností týkajúcich sa súm, ktoré mal dlžník povinného (odporca) vyplatiť oprávnenému (navrhovateľovi FINIMO a.s.) a ktoré neboli oprávnenému do dňa zastavenia exekúcie vyplatené.

Dovolateľ ďalej poukázal na ustanovenie § 109 Exekučného poriadku, ktoré jednoznačne upravuje aj aktívnu procesnú legitimáciu oprávneného, ktorá však vyplýva už z predchádzajúcich ustanovení Exekučného poriadku a je daná tým, že právo na plnenie - zaplatenie pohľadávky prešlo doručením exekučného príkazu z povinného na oprávneného. Z dôvodu, že pred skončením konania právo na zaplatenie pohľadávky v dôsledku skončenia exekúcie prešlo späť na povinného, navrhovateľ s jeho súhlasom doručil súdu návrh na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa. Napriek tomu, že v konaní boli splnené podmienky podľa ust. § 92 O. s. p., konajúce súdy zamietli návrh navrhovateľa na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa bez dostatočného právneho zdôvodnenia. Dovolateľ uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá, pričom poukázal aj na princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva (viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 14/07).

Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/27/2014-82 z 26. augusta 2014 zmenil tak, že pripustí, aby do konania na miesto doterajšieho navrhovateľa FINIMO a.s., Mlynské Nivy 54, Bratislava vstúpila spoločnosť INFORAMA a.s. Mlynské Nivy 54, Bratislava.

K dovolaniu navrhovateľa zaslal odporca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutiami konajúcich súdov, ktoré sa v odôvodnení rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadali s námietkami navrhovateľa, vrátane jeho právnej argumentácie, ktoré sú totožné s tými, ktoré uviedol už v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa.

Odporca uviedol, že sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že exekučný príkaz je len procesným úkonom exekútora, ktorým sa začína vykonávanie exekúcie a ktorým sa prikazuje dlžníkovi povinného, aby vyplatil pohľadávku povinného oprávnenému, pričom až na základe ust. 109 ods. 1 Exekučného poriadku navrhovateľ získava aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného. Odvolací súd správne konštatoval, že ide o získanie aktívnej legitimácie na podanie takejto žaloby, ktorá zaniká zastavením exekúcie, čo však neznamená, že dochádza k prevodu pohľadávky na povinného (INFORAMA a. s.). Zastavenie exekučného konania podľa ust. § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku, podľa názoru odporcu, nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou by zákon spájal prevod alebo prechod práva na iný právny subjekt v zmysle ust. § 92 O. s. p. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania za vyjadrenie k dovolaniu v sume 121,17 eur, jeden režijný paušál v sume 8,04 eur a 20% DPH v sume 25, 84 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolaací súd“) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (ust. § 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v dovolacom konaní advokátom (ust. § 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

V preskúmvanej veci dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p., nakoľko odvolací súd proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu z 26. augusta 2014 pripustil dovolanie v uznesení z 11. septembra 2014.

Dovolaací súd upriamuje pozornosť na zákonné znenie ustanovenia § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Teda, pokiaľ odvolací súd pripustil dovolanie proti svojmu potvrdzujúcemu uzneseniu č.k. 3Cob/27/2014-79 z 26. augusta 2014, musel tak urobiť priamo vo výroku svojho potvrdzujúceho uznesenia, a nie až v následne vydanom uznesení č. k. 3Cob/27/2014-82 z 11. septembra 2014. Procesný postup odvolacieho súdu v posudzovanej veci tak bol jednoznačne v rozpore s ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a preto nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

Keďže nejde o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o uznesenie odvolacieho súdu potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky, prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci nevyplýva ani z ust. § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

Prípustnosť dovolania odporcu by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa citovaného ustanovenia O. s. p. nie je relevantný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto zákonom ustanovení, keďže rozhodujúcou skutočnosťou je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Dovolaateľ nenamietal procesnú vadu v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. a existencia takejto vady v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nevyplýva.

Dovolaateľ výslovne namietal vadu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., t. j. že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom. Videl ju v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s jeho argumentmi v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého

stupňa, v dôsledku čoho rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. sa rozumie taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska citovaného ustanovenia významná ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho rozhodnutím.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2, ktoré sa v zmysle ust. § 167 ods. 2 O. s. p. primerane aplikuje na odôvodnenie uznesenia, a v zmysle ust. § 211 ods. 2 O. s. p. platí aj v odvolacom konaní. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre viackrát zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (viď napr. III. ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08 a ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (viď IV. ÚS 489/2011).

Z odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa vyplýva, že sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že zastavením exekučného konania na základe návrhu oprávneného navrhovateľa stratil aktívnu legitimáciu v konaní o poddĺžnickej žalobe a že sa ex lege v celom rozsahu obnovila aktívna legitimácia povinného. Zastavenie exekučného konania tiež nepovažoval za takú skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa koná v zmysle ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. Z uvedeného dôvodu preto zamietol návrh na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa. Aj odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu uvádza dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd uviedol podstatné odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k údajne nesprávnej aplikácii ustanovenia § 92 ods. 2 O. s. p. zo súdom prvého stupňa, pričom zároveň uviedol dôvody, prečo týmto námietkam nebolo možné vyhovieť a požadovanú zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa pripustiť.

Po preskúmaní posudzovanej veci dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa spĺňa zákonné kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a preto ho nemožno považovať za neodôvodnené alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne). Pokiaľ sa odvolací súd nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia s inými rozhodnutiami odvolacieho súdu (ktoré dovolateľ špecifikoval v dovolaní), jedná sa o rozhodnutia, ktoré boli vydané v krátkom čase pred prijatím napadnutého uznesenia, pre rozhodnutie odvolacieho súdu v posudzovanej veci neboli záväzné, pričom zároveň uvedená skutočnosť nepredstavuje takú závažnú procesnú vadu konania, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. Platí to aj vo vzťahu k uzneseniu NS SR sp. zn. 5Obo/22/2008 z 28. 11.2008, predmetom ktorého ani nebolo riešenie identického právneho problému ako v posudzovanej veci. Rovnako skutočnosť, že súd sa nestotožnil s tvrdeniami a procesným návrhom účastníka - navrhovateľa, neznamena, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že došlo k porušeniu základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ústavou SR garantované právo na súdnu ochranu podľa článku 46 nemožno chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v občianskom súdnom konaní. Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z tohto článku Ústavy SR tak, že postupujú v konaní v súlade s právnymi predpismi, ktorými sú viazané a ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu.

Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že ani prípadné nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezakladá vadu konania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p., ale iba tzv. inú vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., ktorú však možno s úspechom uplatniť len vtedy, ak

je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné v zmysle ust. § 239 O. s. p. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 5/1997 z 28. augusta 1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 481/2011).

S poukazom na vyššie uvedené preto v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ OSP.

Pokiaľ dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t.j. namietal nesprávne právne posúdenie veci, k uvedenému dovolací súd uvádza, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci predstavuje síce relevantný dovolací dôvod, ktorý je však možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, avšak tento dovolací dôvod sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 OSP.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené ani iné procesné vady konania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., pričom prípustnosť dovolania nevyplyva ani z ustanovenia 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že dovolanie navrhovateľa odmietol ako neprípustné podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. V dovolacom konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu z 18. novembra 2014 v sume 121,17 eur, jeden režijný paušál v sume 8,04 eur a 20% DPH v sume 25,84 eur, t.j. celkom 155,05 eur podľa ust. § 10 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.